

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 11.

Den 15. Februar 1878.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City, den 2den December 1877.

(Fra «Deseret News.»)

Seg vil henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa et Skriftsted i Joels Bog, 3die Kapitel, begyndende med det første Vers:

„Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød og Eders Sønner og Døtre skulle profetere, Eders Eldste skulle drømme Drømme og Eders unge Karle se Syner.

Og end over Tjenere og Tjenestpiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand.

Og jeg vil give underlige Tegn i Himlen og paa Jorden, Blod, Ild og Røgstøtter.

Solen skal omvendes til Mørkhed og Maanen til Blod, sørend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer.“

Disse Ord udtaltes af den inspirerede Mand længe sørend vor Frelser's første Komme, de hentyde til en fremtidig Tilstand af Verden, en Tingenes Tilstand, der ingensinde vides at have eksisteret paa vor Jord, siden Profeten levede her. Alt Kjød skulde være under Guds Aands Indflydelse og ikke alene alt Menneske-

kjød, men ligeledes Dyrestabningen, og alt Levende. Virkningen af denne Hellig-Aands Udgydelse over Menneslægten vil være, at unge Karle ville bringes til at profetere, derved gjørende dem til Aabenbarere, og de Gamle ville drømme Drømme. Denne Profeti anførtes af Apostlen Petrus paa Pintesfestens Dag, da han var under den samme Aands Indflydelse. Den anførtes dog ikke i det Øjemed at erklære dens Opfyldelse paa hin Tid, men kun forat belære de vantro Jøder om, at det var den samme Aand, som Joel talte om. Det vil erindres, at om Morgenen paa Pintesfestens Dag havde omtrent 120 Disciple aanaanmet denne Aand. Ved hin Lejlighed, medens de vare forsamlede i Templet, virkede den saa kraftigen paa dem, at de Ukyndige og Uærde vare i Stand til at tale i forskjellige Sprog, og den viste sig i Skikkelse af løste Tunger, lig Ild i Udseende. Folket, som var Vidne til disse Paavirkninger, forbausedes og undredes storligen. Men Nogle vare

tilhøjelige til det Onde og befyldte disse Guds Mænd for Berøvelse. Det var da, at Apostlen Peter, forat rette noget som helst fejlagtigt Indtryk paa Forsamlingens Sind, opstod, og efter at have benægtet disse ildefindede Personers Befyldninger, sagde han: „Dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel“, og han anførte derefter Profetien næsten Ord for Ord.

Nogle have antaget, at Profetien da var opfyldt. Det er dog meget klart for Enhver, som vil overveje i nogle faa Njeblikke, at dette ikke var Tilfældet, men at den Mand, der hvilede over hine hundrede og tyve Mænd, var den samme Mand, der i de sidste Dage skulde udgydes over alt Kjød. Det er endvidere klart, at den ikke opfyldtes dengang, af det Følgende: „Og jeg vil give underlige Tegn i Himlen og paa Jorden, nemlig Blod, Ild og Røgstøtter. Solen skal omvendtes til Mørkhed og Maanen til Blod“, etc., hentydende til Frelserens andet Komme, ved hvilket disse store Begivenheder skulde finde Sted. Det antages i Almindelighed af de mangfoldige kristne Kirker, at der ikke vil blive flere Aabenbaringer, Syner eller Drømme givne af Guds Mand, og denne Tro er blevet næret af Generationer, af Millioner Mennesker, kaldende sig Kristne. Men naar denne Profeti opfyldes i Virkeligheden, ville alle Mand og Kvinder paa Jorden blive Aabenbarere, modtagende Undervisning og Rundskab fra Himlen ved den Mandes Kraft, der vil blive udgydt over dem. Jeg tror, at vor nuværende Bibel vilde da blive gjort betydeligt større, dersom alle deres Aabenbaringer skulde skrives.

Førend alt Kjød modtager Guds Mand, skal Guds Rige fremkomme paa Jorden. Værket skal begyndes, og hans Mand udgydes over nogle Faa, forbe-

redende for Menneskenes Søns Komme, saa at der atter kan være Profeter og Aabenbarere paa Jorden, og den sande Guds Kirke atter eksistere iblandt Menneskene ligesom forud. Efterat Tiden var kommen i dette det 19de Aarhundrede for Opfyldelsen af Profetierne med Hensyn til Oprettelsen det Sidste Dages Rige, aabenbarede Herren og hans Engle, som forudsaagt i det 14de Kapitel af Johannes' Aabenbaring, de originale Plader, hvorfra Mormons Bog oversattes, hvilken Bog, oversat ved Inspiration og Urim og Thummin, findes at indeholde Guds Søns Evangeliums Fylde, som det i fordums Dage aabenbaredes til Israelliterne paa denne vestlige Halvkugle, Forfædrene til vore Indianere. De forstode Evangeliet og ligeledes Mose Lov, hvilken sidste de havde holdt i over 600 Aar før Kristus. Efter hans Korsfæstelse og Opstandelse fra de Døde begunstigeledes de med hans personlige Nærvarrelse, Evangeliet forkyndtes dem i stor Lydelighed og Simpelt, og tolv Mænd bleve valgte paa dette Kontinent, bemyndigede til at gaa ud og prædike Evangeliets Fylde til alle Landets Indbyggere. Disse tolv Mænd, lig den østlige Halvkugles Apostle, prædikede Tro paa den Herre Jesum Kristus, Daab ved Nedsænkning i Vandet til Syndernes Forlæbelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Mands Gave; og over dem, som troede og adløb, blev Herrens Mand udgydt i stort Maal. De havde Syner, Drømme, Aabenbaringer og store Tilkjendegivelser af Guds Kraft, og Folket i Almindelighed i baade Nord- og Sydamerika blev omvendt og blev undervist og belært om de Ting, som tilhøre Gud. Dog indbefattede dette ikke alt Kjød og opfyldte altsaa ikke Joels Profeti.

Herren har bragt disse gamle

Op-tegnelser for Dagen, indeholdende Evangeliets Fylde, hvilket han har befale-t at blive prædikeret for enhver Nation og i ethvert Tungemaal paa Jordens Overflade, saa at alle hans talrige Børn kunne have Lejlighed til at høre og, for-medelst Lydhighed til dets Fordringer, annamme den Hellig-Land, Trøstere, hvilken skal aabenbare til dem Guds Sind og Visje angaaende dem og lede dem paa Sandhedens Sti. Denne Be-faling nævner udtrykkelig i Entæthederne, at dette Evangelium skal prædikes for den ganste Verden, men først til Hed-ninge-Nationerne, og naar de ere fulde-lig advarede og deres Tider fuldkom-me, da vil Herren erklære Loven og Bidnesbyrdet beseglet, forsaavidt som Prædiken til dem betræffer, og han vil endnu engang bemyndige sine Tjenere til at gaa til Jøderne, til Israels Hus, som Herren formedelst sin egen Kraft og Visdom vil berebe til at modtage Bud-skabet og ikke forkaste det, som de for-dum gjorde. Sene af Tusinder blandt de forskjelligte Nationer have allerede an-nannet Forvaltningen af Evangeliet, aabenbaret ved en Engel, og de ere blevne fyldte med den Hellig Land, ifølge For-jættelsen til enhver Sjæl, som vil tro og omvende sig fra sine Synder, og de ere forholdsvis blevne Aabenbarere og Profeter. Dette er derfor Begyndelsen til det store Sidste-Dages Værk, hvilket aldrig vil ende, indtil alt Rjød, som ikke vil blive udryddet af Jorden ved de Straffedomme, der ere omtalte, vil blive gjort meddelagtigt i den samme Land, og den vil have den samme Virkning, som forjættet,

J kunne spørge, hvorfor dette ikke har været Tilfældet siden det første Aar-hundrede af den kristne Tidsregjering? Hvorfor det ikke er blevet opfyldt iblandt vor Klodes mangfoldige kristne Troesbe-

kendelser? Hvorfor de ikke have mod-taget Drømme, Syner og Aabenbaringer ved den Hellig-Lands Kraft? Det kan være en Gaade for Nogle, hvorfor et saa langt Tidsrum skulde have forløbet iblandt de forskjelligte Nationer, i hvilket de ikke have havt nogen Aabenbaringer, Syner eller Profetier eller Meddelelser fra Gud. Grunden hertil er, som aaben-baret fra Gud, at Folket vendte sig bort fra det forbums Evangelium, de gjorde, som der var blevet forudsagt, nemlig forvandrede Ordinancerne og gjorde en evig Pagt til Jutet, de affaldt fra Sand-heden, saa at Apostelskabets Myndighed ophørte iblandt dem; Myndigheden til at døbe eksisterede ikke længere, Myn-digheden til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Lands Gave var ikke mere, og de vare ikke mere istand til med Fuld-magt at administrere i Herrens Navn i nogen af Kirkens Ordinancer. Der har levet mange gode, moralske Menneker, men hvor var den Kirke at finde, som var organiseret efter det Nye Testamentes Mønster, med Apostle, levende Apostle, modtagende Aabenbaringer fra Himlen og i Besiddelse af den Magt, som hine i forbums Dage besad? J kunne finde Kirker i Overspødighed, der blive kaldede kristne Kirker, benævnte saaledes af dem selv, nogle med eet Navn, andre med et andet, allesammen troende paa særskilte Lærdomme, der karakterisere dem, en troende paa eet Princip i Evangeliet, en anden paa et andet; een modtagende een Del af Evangeliet, en anden gjø-rende Fordring paa en anden Del. Dette var de kristne Nationers Tilstand, da Herren sendte sin Engel forat aaben-bare Evangeliets Fylde til Joseph Smith, en Dreng, der ved Guds Hænder oprejstes for at bringe en anden Op-tegnelse for Lyset, stemmende overens med den allerede eksisterende, kaldet det Nye

Testamente, ikke et andet Evangelium, men det samme Evangelium, lært til en anden Gren af Israels Hus. Hos vor himmelske Fader er ingen Persons Anseelse, han anseer den ene Gren af Israels Hus ligesaameget som den anden, og efter som han ved sin egen Kraft, ifølge deres egne Optegnelser bragte en Levning af Josephs Stamme fra Palæstina til dette Kontinent, ansaa han dem ligesaameget som Jøderne og som de ti Stammer, der bleve bortførte fra Palæstina omtrent 720 Aar førend Kristus. De bortførtes til Nordenland, men hvor, vides ikke nøjagtigt. Han havde ligemegen Anseelse for alle disse Grene af Israels Sæd, og efter som alle førend deres Udspreddelse havde Kundskab om den fremtidige Messias' Komme, vilde det være rimeligt, at naar han skulde komme og lide og dø for Verdens Synder, at Jøderne, der kun vare en Del af Israel, ikke skulde være den eneste Del, der vilde blive begunstiget og velsignet med hans personlige Nærværelse, det er fuldkommen rimeligt, at han vilde gaa til de ti Stammer, og ligeledes komme til dette store Kontinent, hvor en Del af een Stamme fandtes, og administrere til dem. I vide, at Jesus sagde: „Jeg er ikke alene sendt til de fortabte Hus af Israels Hus“. Ikke alene til en Del af Jøderne, thi de vare kun en Del af dem, han havde Andre, der vare udsprede i mangfoldige andre Lande og paa Øerne i Havet, og efter som de alle havde Kundskab om Kristi Komme, og at han vilde bringe det største og sidste Sonoffer, og derved afstaae Sonoffer-Ceremonien, som de i saa mange Slægtled havde holdt hellig, vilde det synes rimeligt, at han vilde underrette dem om, i hvilketomhelst Land de end maatte være, at den sande Messias var kommen og haode offret sig selv, og at

de derfor ikke længere skulde ofre Dyr og Fugle som Sonoffer, men bestandig senere tro paa ham. Det er ogsaa ligesaa rimeligt, at en Gren af Israel, der var bosat Tusinder af Mile fra Palæstina og for hvem Kristus viste sig, vilde føre en Optegnelse over hans Lærdomme, ligesaa vel som de gjorde i Palæstina, og at hans Lærdomme vilde være ligesaa helige, naar de vare nedskrevne der som det Nye Testamente. Og det er atter ligesaa rimeligt, at de skulde modtage det samme Evangelium og den samme Aand, og at de samme Virkninger vilde ytre sig iblandt dem, som iblandt hine i Jerusalem. Jesus underretter os ligeledes om i Johannes Evangelium, at han havde andre Jaar foruden dem i Jerusalem. Skriftstedet lyder saaledes: „Jeg har andre Jaar, som ikke ere af denne Sti, dem hør det mig og at føre did, og de skulde høre min Røst, og der skal vorde een Hjord og een Hyrde“. Han gif ikke til Hedningene, saa at de vare ikke de „andre Jaar“, som han hentydede til, de blive aldrig i Skriften benævnedes som Israels Jaar, de bleve altid kaldede ved deres eget Navn. Men de Jaar, som Jesus taler om, vare dem, som han vilde besøge; „de skulde høre hans Røst“, det er: han vilde administrere til dem, og de skulde se ham og høre hans Stemme. Og de Lærdomme, som han gav, bleve de befalede at skrive, i det Djemed, at de skulde komme frem i de sidste Dage, forberedende for den Tid, da „Jorden skal vorde opfyldt af Herrens Kundskab og Herlighed, ligesom Vandet stjuler Havets Bund“, ikke blot den Guds Kundskab, som findes i den jødiske Optegnelse, men Guds Kundskab indeholdt i alle disse Optegnelser. Mormons Bog underretter os om, at de ti Stammer i Nordenland ville have en Optegnelse ligesaa vel som Jøderne, en egen Bibel, om I behage

at kalde den saaledes. Jesus sagde virkelig, efterat have belært Levningen af Josef's Efterkommere i dette Land og aabenbaret dem sit Evangelium: „Men nu gaar jeg til Faderen og ligeledes for at vise mig for de tabte Stammer af Israel, thi de ere ikke tabte for Faderen, thi han veed, hvorhen han har ført dem“. Og det blev forudsagt angaaende dem af en af Amerikas forudsigte Profeter, som levede i hine Dage, at naar Gud skulde bringe disse ti Stammer fra Nordenland, vilde de bringe deres Optegnelser med sig. Og det skulde komme til at ske, at de skulde have Nephiternes Optegnelser og Nephiternes skulde have Jødernes Optegnelser og Jøderne og Nephiternes skulde have Optegnelserne af de tabte Stammer af Israels Hus, og de tabte Stammer af Israel skulde have Nephiternes og Jødernes. „Det skal komme til at ske, at jeg vil samle mit Folk tilfammen, og jeg vil samle mit Ord til Eet“. Ikke alene Folket skal samles tilfammen fra de forskjellige Dele af Jordkloden, men deres Optegnelser eller Bibler ville ligeledes blive forenede til Eet.

I den gode gamle Bog, hvorpaa den kristne Verden tror, have vi en Profeti, der kan findes i det 37te Kapitel af Ezekiel, angaaende Foreningen af to af Optegnelserne. Jeg vil læse Profetien. „Herrens Ord skete atter til mig, sigende:

Og Du Mennekenes Søn, tag Dig et Træ og skriv derpaa: for Juda og for deres Medbrødre af Israels Børn, og tag et Træ og skriv derpaa: for Joseph, Ephraims Træ, og alt Israels Hus, hans Medbrødre.

Og før det ene nær til det andet, (at de blive) til et Træ, og de skulle være (tilfammen) forenede i din Haand.

Og naar dit Folks Børn skulle spørge Dig, sigende: vil Du ikke give os

tilkjende, hvad Du mener med disse Ting? Da sig til dem, saa sagde den Herre, Herre: se, jeg vil tage Josef's Træ, som haver været i Ephraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge dem til det, som er Juda Træ, og gjøre dem til eet Træ, og de skulle være Eet i min Haand.

Og de Træer, som Du skriver paa, skulle være i din Haand, for deres Dine.“

Hvorfor blev han befaleet at gjøre denne ringe Ting, thi i vore Dage vilde det visstelig blive anset for en ringe Ting at tage to Stykker Træ og skrive paa det ene: for Juda, og paa det andet: for Joseph, og da forene dem og holde dem i sine Hænder som eet? Dersom vi vilde paatage os at prædike paa denne Maade, vilde Folk antage os for at være affindige. Men det var en da almindelig Maade, hvorpaa Herren havde til Hensigt at undervise Folket, og Udbyggelsen er denne: Disse to Træer skulde fremstille, hvad Herren vilde gjøre. Han siger: „Naar dit Folks Børn skulle spørge Dig, sigende: Vil Du ikke give os tilkjende, hvad Du mener med disse to Træer, at de blive Eet i dine Hænder, da sig: Saa siger den Herre Gud, se jeg (ikke Ezekiel) vil tage Josef's Træ etc.“ Og hvad vilde han gjøre dermed? „Jeg vil lægge det til det, som er Juda Træ og gjøre dem til eet Træ, og de skulle være eet i min Haand. Og de Træer, som Du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Dine“; det ene i Lighed med det andet. Men naar vil dette finde Sted? Læs de næste Vers.

„Derefter sig til dem, saa sagde den Herre, Herre: Se jeg tager Israels Børn, at de ikke skulle være imellem Hedningerne, hvorhen de fore, og jeg vil samle dem trindt omkring fra og bringe dem til deres eget Land. Og jeg vil gjøre dem til eet Folk i Landet paa Is-

raels Bjerger, og een Konge skal være Konge over dem alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk og ej ydermere deles i to Riger fremdeles. De skulle og ikke ydermere besmitte sig med deres stygge Afguder og med deres vederstyggelige Ting eller nogen af deres Overtrædelse, men jeg vil frelse dem af alle deres Boliger, som de have syndet udi, og vil rense dem, saa skulle de være mit Folk og jeg vil være deres Gud.“ Er dette blevet opfyldt? Har han gjort dette for Israels Hus adspredt iblandt Hedningerne, bragt dem tilbage og gjort dem til eet Folk i Landet og paa Bjergene med een Konge til at herske over dem alle? Har der nogensinde været en Tid, siden de tolv Stammer boede tilfammen for omtrent 2500 Aar siden, da Israels Hus er bleven gjort til Et? Det er meget vel bekjendt, at saadanne Ting endnu ikke have fundet Sted. Men Profetien vil blive opfyldt og det tilmed i vor Tid. Herren vil samle de ti Stammer fra Nordenland, og Juda Hus fra Verdens fire Hjørner, hvorhen de ere dragne, og vil samle dem trindt omkring fra, og bringe dem til deres eget Land og gjøre dem til eet Folk under een Konge for aldrig mere at blive delt, ej heller, siger Herren, skulle de ydermere besmitte dem med deres vederstyggelige Ting etc. „Dg de skulle bo i Landet, som jeg gav min Tjener Jakob, hvilket Eders Forfædre boede udi, etc. Det er ikke en aandelig Ting, men en naturlig, og vil ske, som det er skrevet. Hvorledes vil han udføre dette store Værk? Paa netop den Maade, som han har udpeget i dette Kapitel. Han vil tage Josephs Træ eller Dptegnelser, hvorpaa er skreven for Joseph, og forene det med Jødernes, hvorpaa der er skreven for det jødiske Folk, og naar de blive Et i hans Haand, da vil han bringe Israel fra Jordens fir-

Hjørner og opfylde alt, hvad der er bleven sagt angaaende dem.

Her (holdende Mormons Bog i sin Haand) fremstille vi en Dptegnelse fra dette amerikanske Fastland, en Beretning om en Gren af Josephs Stamme fra næsten 600 Aar før end Kristus og indtil 420 Aar efter Kristus, en Beretning om Herrens Handlemaade med dem fra den Tid de forlod Jerusalem indtil et af deres største Folk faldt i Slag formedelst deres Frafald, og Efterkommerne af den overblevne Levning er det fornødrede, vanslegtede Folk, som vi kalde Indianere, hvilke endnu eksistere. Deres Dptegnelse er bleven bragt for Dagen, Herren har gjort det, ikke Joseph Smith. Han har allerede forenet Josephs Dptegnelser og Vidnesbyrd med Judas, saa at vi kunne have forøgede Beviser for, at Jesus er Kristus, at vi kunne have Vidnesbyrd fra de to store Nationer, den jødiske Nation og Josephs, som boede i dette Land og senere blev „en Mangfoldighed af Folk“, ifølge den forudsigede Patriark Jakobs Betsignelse, da han velsignede sine to Sønnestøtter, Ephraim og Manasse. Vi finde her paa dette Fastland en Mangfoldighed af Folk, og naar vi undersøge de Sprog, som de tale, saa se vi, at det er tydeligt, at de udsprang af den samme Kilde; Oldgranskere, som flittigt have efterforsket denne Gjenstand, bevidne alle samme Kjendsgjerning, at de øjensynligen udsprang fra samme Kilde. Det er ligeledes blevet fremsat af dem, at de maa have levet her i mange Generationer for at kunne blive saa forskellige i deres Tungemaal. I vide, at naar Folk ikke have noget Skriftsprog, som vi have, bliver deres Sprog snart fordærvet, og de ville afvige fra hinanden, ligesom Indianerne have gjort, og deres Sprog vil blive mere og mere fordrejet. Naar I ville

følge Sporene af dette Lands Urindbyg-
geres Sprog, ville J finde, at de have
samme Oprindelse, og ligeledes, at denne
„Mangfoldighed af Folk“ ere Josephs
Efterkommere i Opfyldelse af den For-
jættelse Gud gav ham igjennem hans
Fader Jakob. Patriarkerne i fordums
Dage plejede at velsigne deres Børn og
sige dem, hvad der skulde ske i de sidste
Dage. Jakob velsignede saaledes sine
tolv Sønner, og da han kom til Joseph
udtalte han en særegen Velsignelse over
hans Hoved. Den lyder saaledes: „Jo-
seph er en frugtbar Kvist, ja en frugtbar
Kvist ved en Rilde, hvis Skud gik over
Muren“, antydende, at en Del af hans
Sæd skulde ikke altid forblive sammen
med Hoveddelen af hans Folk, men
vilde „støde over Muren“, forlade Pala-
estina. „Din Faders Velsignelser ere
mægtigere end mine Forfædres Velsig-
nelser, indtil de evige Højes yderste Græn-
ser, de skulle komme paa Josephs Hoved
og paa hans Sæ, som er adskilt fra
sine Brødre“. Jakobs Forfædre vare
Abraham og Isak. Hvilke Velsignelser
blevne dem givne? Palestina. Men
Patriarken siger: Jeg har en større Vel-
signelse, mægtigere end mine Forfædres?
Hvor meget større end deres? Indtil de
evige Højes yderste Grænser. Han
sagde: Jeg vil give dette til Dig, Jo-
seph, eller, „de skulle komme paa Josephs
Hoved og paa hans Sæ, som er ad-
skilt fra sine Brødre“. Hvor vidunderlig
er ikke Guds Handlemåde med Menne-
skene i at bringe hans Tjeneres profetiske
Udsagn til at ske! Der var en anden
Velsignelse, som udtaltes over Joseph af
Moses, spændt de hورتoges af Israels
Midte, hvilken var meget forskjellig fra
de øvrige Stammers. Den lyder saale-
des: „Og han sagde til Joseph: hans

Land være velsignet af Herren, af den
kostelige Frugt af Himlen, af Jordens
kostelige Frugt og af dens Fylde“. Det
sanne som at sige, at hans Land skulde
være meget fortrinligt. Istedetfor at
blive velsignet med Lande ved Siden af
de øvrige Stammer, skulde han vorde en
frugtbar Kvist ved en Rilde, hvis Grene
stjød over Muren indtil de evige Højes
yderste Grænser, og der skulde han blive
velsignet med alle Slags Klima, den
tempererede og den hede Zone, Jordens
Velsignelser og dens Fylde fra de tem-
pererede Zoner, og ligeledes Jordens
Velsignelser fra de hede Zoner. Vi se
althaa af disse Profetier og Forudsigel-
ser, at Herren i sin Styrelse har handlet
saaledes med Israelliterne, at disse For-
jættelser ere blevne bogstaveligt opfyldte.
De skulde ikke alene vorde velsignede
med Jordens Velsignelser, men „hans
Land skulde være velsignet af Herren, af
den kostelige Frugt af Himlen. Hvad
vilde J anse for Himlens kostelige Frugt?
Jeg vilde sige, at Aabenbaringer fra
Himlen til hans Efterkommere vilde være
saa kostelige som Noget, der kunde skjæn-
kes dem. Hvorfor skulde det da ansees
for urimeligt, at disse Profetier angaaende
Josephs Efterkommere skulde blive opfyldte,
at Herren skulde fremsføre disse kostelige
Ting i de sidste Dage, under Navn af
Josephs Optegnelser, saa at de kunne
ndgaa som Vidnesbyrd tilligemed den
jødiske Optegnelse, først til Hedningene
og dernæst til Israels Hus, saa at Verden
kan blive beredet, at det Rige, som skulde
oprettes i de sidste Dage, maa forsøges
paa Jorden i Opfyldelse af Daniels
Profetier, indtil Riget og Magten og
Rigernes Storhed, som er under al Him-
melen, skal gives til den Højstes Hellige.
(Fortfættets.)

Skandinaviens Sjerne.

Den 15de Februar.

Nogle Ord til Præstedømmet.

Herren har til forskjellige Tider havt et bemyndiget Præstedømme paa Jorden til at forvalte hans Love og handle for ham i Alt, som hører til Menneskenes Frelse. Dette Præstedømme er til sine Tider bleven borttaget formedelt Syndens Virkninger og Menneskenes Ulydighed til og Foragt for denne himmelske Myndighed. Til andre Tider har en Afvigelse fra den af Gud givne Orden og en Indblanding af Menneskebud og Lærdomme forarsaget dets Borttagelse eller Tabet af denne himmelske Myndigheds Kræfter og Virkninger. Da Jesus kom til Jorden, havde Præstedømmet afvejet fra de Love og Forrifter, som vare blevene givne fra Himmelen, og et almindeligt Frasald fra Guds aabenbarede Ord havde fundet Sted. Jesus kom forat gjenbringe og gjenoprette det, som var tabt, og igjennem ham blev Præstedømmet atter givet til Jorden i al dets Kraft og Fylde. I dette Njemed valgte han nogle faa ulærde Mænd og underviste dem om den himmelske Orden og Frelsningsplanen. Og paa det at de i Embedets Forvaltning ikke stulde indblande de Phariserers og Skriftlærdes falske Lærdomme, belærte han dem omhyggeligt om deres Pligter og bød dem holde alt det, han havde befalet. Han lærte dem at bede den korte men indholdsrige Bøn „Fader vor“, paa det at de ikke stulde bruge mange overflødige Ord ligesom Hedningerne. Han lærte dem senere at bede i sit Navn, idet han siger: „Sidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn; hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn skal han give Eder“. Med Hensyn til Evangeliets Ordinancer siger han: „Gaar derfor ud og lærer alle Folk og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig Aands. Saaledes underviste han dem om deres Pligter baade før og efter sin Opstandelse samt gav dem Myndighed til at løse og binde paa Jorden, og det stulde være løst eller bundet i Himlen, hvem de forlod Synderne, stulde de være forladne, og hvem de beholdt Synderne, dem stulde de være beholdne. Men efter en Tids Forløb fik det Onde Overhaand, og Herrens Tjenere bleve udryddede af Jorden, og Gud borttog sit hellige Præstedømme med alle dets Kræfter og Velsignelser. I denne Tid er det atter bleven givet til Jorden, og Herren har gjennem Aabenbaring til sin Tjener Joseph Smith givet de Former og de Regler, som i alle Tilfælde bør bruges ved Udførelsen af Evangeliets Ordinancer, og for at det tjenstgjørende Præstedømme i alle Tilfælde, naar de udføre Evangeliets hellige Handlinger, kunne gjøre det i Overensstemmelse med det fra Gud aabenbarede Ord, stulle vi her gjengive Noget af det, som tilhører Begyndelseslæren i Kristo.

I en Aabenbaring, givet til Joseph i April 1830, siger Herren: „Alle de, som ydmyge sig for Gud og begjære at blive døpte, samt komme frem med et sønderknust Hjerter og en angergiven Aand, idet de bevidne for Kirken, at de i Sandhed have omvendt sig fra deres Synder, samt ere villige til at paatage sig Jesu Kristi

Navn, med den Beslutning at tjene ham indtil Enden og i Sandhed vise i deres Gjæringer, at de have modtaget af Kristi Mand til deres Synders Forladelse skulle optages i Kirken ved Daab. Den Person, som er kaldet af Gud og har Myndighed fra Jesum Kristus til at døbe, skal gaa ned i Vandet med den Person, som har fremstillet sig til Daab, og sige, idet han nævner ham eller hende ved Navn: „Med Fuldmagt fra Jesum Kristus døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn. Amen.“ Derefter skal han nedstænke ham eller hende i Vandet og de skulle komme op af Vandet igjen. „Vedsterne eller Præsterne skulle have tilstrækkelig Tid til at forklare for de Døbte Alt, henhørende til Kristi Kirke, førend de deltage i den hellige Nadvere og inden de konfirmeres ved Haandspaa-læggelse af Vedsterne, saa at Alt kan ske i Ord. Og Medlemmerne skulle vise for Kirken og de Vedste ved gudfrygtig Wandel og Tale, at de ere værdige, saa at der maa være Tro og Gjæringer i Overensstemmelse med de hellige Skrifter, idet de vandre i Helligbed for Herren“. Ved Konfirmation bør følgende Form iagttages: Den Vedste, som udfører Handlingen, skal lægge sine Hænder paa den Døbtes Hoved og sige: I Jesu Kristi Navn og med det hellige Præstedømmes Fuldmagt indlemmer og bekræfter jeg Dig et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og siger til Dig, annam den Hellig Aands Gave“, hvorefter den, som udfører Handlingen, kan bruge de Ord, som den Hellig Mand maatte indgive ham. Videre siger Aabenbaringen: „Det er nødvendigt, at Kirken møder ofte tilfammen for at deltage i Rydelsen af Brødet og Vinen, til Ihukommelse om den Herre Jesus, og Vedsten eller Præsten skal administrere det, og dette er Maaden, hvorpaa han skal administrere det: han skal nedtænke med Menigheden og paa kalde Faderen i højtidelig Bøn, sigende: „O Gud, du evige Fader, vi bede Dig i din Søn, Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Brød for deres Sjæl, som skulle nyde deraf, at de maa æde det til Ihukommelse om din Sønns Legeme og vidne for Dig, o Gud, du evige Fader, at de ere villige til at paatage sig din Sønns Navn, altid erindre ham og holde hans Bud, som han har givet dem, paa det at hans Mand altid maa være hos dem, Amen.“

Maaden, hvorpaa Kalken skal administreres: han skal tage Kalken og sige: „O Gud, du evige Fader, vi bede Dig i din Søn, Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige denne Kalk for deres Sjæle, som drikke deraf, at de maa gjøre det til en Ihukommelse om din Sønns Blod, der udgødes for dem; at de maa vidne for Dig, o Gud, du evige Fader, at de altid ihukomme ham, paa det at hans Mand altid maa være hos dem, Amen.“

Brødre af Præstedømmet, bevarer disse Ord i Eders Hjertes, saa at alle Eders Handlinger i Embedets Forvaltning maa være i fuld Overensstemmelse med Guds aabenbarede Ord.

Værket i Tydskland.

De Sidste-Dages Hellige ville blive meget fornøjede ved at erfare, at Evangeliet stadig, om end ikke saa meget hurtigt vinder Fodfaste i Tydskland. De Skranter, som hidtil have hindret Indførelsen og Udbredelsen af Sandheden i hint Land, svinde gradvis bort for Følgerne af en stedse voksende Frisindethed og Overbærenhed med religiøse Anskuelser.

Vi have med megen Tilfredshed gennemlæst et Brev fra Eldste Jakob Müller, dateret Ludwigsghafen, den 13de Novbr. 1877.

Han beretter, at han i September besøgte Würtemberg, hvor han traf en Sekt af aldeles særskilte Anskuelser. Den ledende Mand iblandt dem, hvis Navn er Höckli, er 28 Aar gammel, og gjør Paastand paa formedelst Faste og Bøn at have modtaget guddommelig Vejledning. Eldste Müller og en ham ledsagende Eldste prædikede for dem og opvakte stor Interesse. Sekten havde allerede paa Forhaand anuammet nogle af Evangeliets Principer som sande. Hr. Höckli fortalte Eldsten, at det var bleven ham tilkjendegivet, at Eldsterne vare Herrens Tjenere, og deres Budskab var det sande Evangelium, og at han vilde afhjælpe deres Fornødenheder, hvilket han ogsaa gjorde. Mange Medlemmer af Sekten sagde, at de vare færdige til Daab, men Hr. Höckli sagde, at han ikke var endnu, og ønskede at de Andre vilde vente til han var beredt, hvori de ogsaa indvilgede.

Efter et Besøg i Bern begav Eldste Müller sig til Ludwigsghafen i Baiern samt Mannheim, hvortil han ankom den 27de Oktober. Mellem denne Dato og den 5te November døbte han syv Personer i Floden Rhinen. Den sidstnævnte Dag besøgte han Würtemberg. Han blev modtaget af sine Venner med Glæde, og den følgende Aften døbte han fem Personer, den næste Aften atter fem, den tredie fire, og den fjerde Aften atter fire.

Eldste Müller siger: „Jeg har aldrig før fundet saadan Tro som iblandt dette Folk, og jeg var i flere Dage travlt beskæftiget med at prædike, døbe og undervise ligetil Midnat, og en Nat fik jeg slet ingen Søvn.“ Adskillige af de Omvendte havde en Følelse af, at der vilde blive en Bevægelse iblandt dem, og Nogle af dem vilde emigrere til Foraaret, til et eller andet Sted og de havde gjort Forberedelser til at indsamles, førend Eldste Müller havde prædiket dette Princip for dem. De ere meget forenede indbyrdes.

Eldste Müller ankom igjen til Ludwigsghafen den 10de November og forventede at træffe Eldste Bradley Clavson den 13de. Han tilsigtede snart at besøge Würtemberg igjen og døbe Andre, som vare rede, og opsløge nye Nabninger og Arbejdsmarkeder. Han udtalte den faste Overbevisning, at Tiden for Evangeliets Udbredelse i Tydskland er kommen. Deseret News.

En døende Lærdom.

(Fra «Deseret News.»)

„The Congregationalist“, et Organ for Samfundet af samme Navn, udsendte fornylig Cirkulærer til hundrede af Samfundets Præster, spredte over tre og tyve af Unionens Stater, begjærende en Rapport om Forandringer i deres Menigheders Følelser med Hensyn til Læren om evig Straf, hvis saadanne vare indtrufne, samt deres oprigtige Mening om deres Tjenlighed til Gmbeder, som forkastede den fastslaaede Betragtning af denne Læresætning. Der modtoges Svar fra firfjendstyve af dem, og disse bleve offentliggjorte i hint Blad.

Tre og firfjendstyve Procent siger, at saavidt de kunne skjønne er der ingen væsentlig Afvigelse fra Troen paa de Ugudeliges evige Straf, som deres Kirke lærer, og de andre sytten Procent berette, at der er indtraadt en afgjort Forandring eller en betydelig Indskrænkning i Troen paa hin Læresætning. Otte og halvfjerdfjendstyve Procent erklære bestemt, at en fast Tro paa denne Lærdom er en nødvendig Betingelse for Gmbedskaldelse, medens de Dvrige ere delte i deres Ansuelser, idet Nogle ikke ere beredte til en bestemt Udtalelse, Andre formene det at være u væsentligt, medens Resten anseer den for at være urigtig.

Denne Gjenstand drøftes baade i den gamle og den nye Verden. Omendfjendt de congregationalistiske Præster i Amerika kunne synes, at ringe Forandring har fundet Sted i Folkets Ansuelser saa vilde de dog finde, dersom de kunde læse Mængdens Hjertes, at den almindelige Tro paa et bogstaveligt Helvede, brændende med virkelig Ild og Svovl, samt en aldrig endende Pine for de For-

dømte, har mistet mange af sine Nadsler, og at Mange have forkastet den i deres Sind, som stridende imod Fornuften.

I England er der fornylig bleven opvakt en betydelig Bevægelse ved at Dr. C. Farrar af Statskirken, i Westminster Abbey offentlig har forkastet denne Lærdom. I sin Tale erklærede han: „Jeg kjender Intet saa stiftet til at give Sjælen Afsty for enhver religiøs Lærdom som den Beredvillighed, hvormed Nogle annamme den Tro, at de leve og bevæge sig midt iblandt Millioner, der uigjenskaldbelig ere dømt til evig Fordærvelse.“ Han spurgte: „Hvad vilde der blive af de populære Lærdomme om Helvede, dersom vi roligt og eftertænksomt udsklede af vore engelske Bibler de tre Ord „Fordømmelse“, „Helvede“ og „evindelig“? Og dog, fastholdt han, burde ikke eet af disse Ord staa længere i vore engelske Bibler, idet de ere fejlagtige Oversættelser, og „stridende mod Skrifternes vidtrækkende Forsoningslære.“

Farrars Prædiken beskrives at indeholde saa Beviser, men at karakteriseres af dens overordentlige Udtryk af dyb Følelse.“ Den har bevirket en hastig Rystelse af det fortræde engelske Præsteskab, og hvor saunde end Prædikantens Ideer kunne være, ere de viselig i Strid med den Kirkes Artikler, der har givet ham Fuldmagt til at forrette i sit præstelige Gmbede. Enten maa „Englands Kirke“, som ved Lov grundfæstet, moderere sin trykte Troesbekjendelse, helliget ved Aarhundreders Traditioner, eller Farrar maa fratræde sin præstelige Stilling.

Denne Bevægelse af den orthodoxe Kristendoms stillestaaende Bande er et af Tidernes Tegn og vil blive et Middel

til at udrette meget Godt. Mænd og Kvinder ville blive ledede til at tænke for sig selv angaaende Spørgsmaal, der ansees for at være af yderlig Bigtighed, og som efter for længe siden at være afgjorte som udenfor al Tvivl af deres selbestaltede Lærere, nu belyses af fremadstridende Ideers Lys som rædselsfulde Myther, opfundne af et fordærvet Præsteskab i det Djemed at skræmme de Uvidende til Lydighed til deres Magtbud og afholde dem fra Oprør imod præstelig Undertrykkelse.

Farrar var ikke beredt til at udtale sig afgjørende om Lærdommen om almindelig Frelse, ejheller om Spørgsmaalet om, hvormange der vilde blive frelst. Men han troede, at Kristus kom for at oprette det, som var tabt, og han nærede det Haab, at det store Flertal af de Tabte vilde onsfider blive fundne.

Et af de bestemte Karaktertræk ved Undervisningen af et af Gud indsat Præstedømme er Klarheden og Bestemtheden i deres Udtalelser om aabenbaret Sandhed. Om Livsspørgsmaal udtaler det sig aldrig paa nogen uvis eller vakkende Maade. Det udtaler Livets Ord, som dem, der have Myndighed, og ikke som Sektererne. Ved Kristi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden blev, iblandt andre vigtige Principer, Lærdommen om evig Straf tydelig fremsat ved Aabenbaring, givet til Joseph Smith i Marts 1830. Af denne Meddelelse erfare vi, at ligesom Gud er evig, saaledes er den Straf, han har beredt for de Ugudelige, ogsaa evig. „Evig Straf er Guds Straf“, efterdi han er evig. Men omvendtstændt der er beredt evig Straf for de Ugudelige, siger dette dog ikke, at de skulle lide denne Straf evindeligen. Alle skulle blive dømt ifølge deres Gjerninger. De, som kun have fortjent „faa Hug“, ville ikke blive straffede ligesom

dem, der have fortjent „mange Hug“. Og omvendtstændt de Ugudelige indgaa til den evigt beredte Straf, er der dog Haab om deres Forløsning, naar de have betalt den sidste Skjærv til den overtraadte Lov og tilfredsstillet evig Retfærdighed. Da vil Barmhertigheden og Forsoningens fulde Kraft raade i Overensstemmelse med Pauli Ord, at Jesus blev givet som „en Gjenløsning for Alle (til) et Vidnesbyrd i sine belejlige Tider.“

Den endelige Forløsning af hele Adams Slægt, undtagen hine Fortabelsens Børn, der, efterat have opnaaet Rundskaab og Magt nok til at ophøje dem til den største Herlighed, forfættelig vende sig fra Lys og Sandhed, fornægte den Hellig Aand efterat have modtaget den, udgyde ustyldigt Blod, efter at have annammet den evige Pakt og bifaldne Frelserens Drab efterat have haft Vidnesbyrd om, at han er Kristus, er fremsat i himmelsk Klarhed i det herlige Syn, givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon den 16de Febr. 1832.

De rædselsfulde Begreber om de Fordømtes Pine, der i mange hundrede Aar ere bleve prædikede af katholske og protestantiske Præster og gjentagne af alle „kristne“ Sektens Præster, med Svool, Flammer og Røg, behornede Djævle, glødende Lønter, Tange og Spid, smeltet Bly, Forvridninger og Pinsler, for skrækkelige til at andre end Djævle kunde opfinde dem, som Straf for Bantro paa en eller anden religiøs Læresætning, bleve aldrig lærte af den kjerlighedfulde Gud, aldrig nævnte af den søttfjænde Jesus, bleve aldrig anvendte som Trusler af et guddommelig befalsmyndigt Præstedømme, men de have deres Oprindelse fra det skumle Kloster, den snevre, mørke Celle, hvor i Cølibat levende Munke, inspirerede af Djævelen, udmalede Billeder

af et frygteligt Helvede forat forfærde de Ligeegyldiges Sjæle og fastsmæde Lænken paa „kristen“ Dvertroes Slaver.

Signelser, hvis Betydning meget vel forstodes af dem, for hvem de fremsattes i offentlige Taler eller skrevne Breve, ere blevne citerede af Skriften med en bogstavelig Forklaring og vidtløftigen omhandlede af Lærerne om en indbildt hævnjerrig, ubarmhertig og utilgivende Gubdom, indtil Millioner ere blevne be- dragne med Hensyn til den Almægtiges Karakter og Hensigter, Frygt har bevæ- get dem istedetfor Kjærlighed, og de ere blevne førte bort fra deres Anders Fa- der til Tvivlens yderste Mørke, For- tvivlelse ellet trodsig Forhærdelse og Bantro. Men Lyset er kommet fra den Eviges Nærhed. Engle have bragt glade Tidender til Jorden; Apostler og Lærere, befuldmægtigede af Gud, ere udsendte med Sandheden, saafom den er i Jesum Kristus, og Verden kan, om de vil, lære at kjende den store Forløsningsplan for Menneskene, formedelst hvilken de kunne blive bragte i Samfund med deres Ska-

ber, lære om hans Vej, vandre paa hans Stier, blive gjorte bekendte med hans Planer og Hensigter og hvorledes de kunne forstaa at arbejde sammen med ham i at oprejse den saldne Menneske- slægt, saa at Alle undtagen Fortabelsens Børn kunne blive bragte ud af den evige Straf og satte der, hvor de kunne ære Gud og glæde sig ved Tilværelsen med deres Lige, indtil „hvert Kna skal bøje sig og hver Tunge bekjende, at Jesus er Herre til Gud Faders Ære.“ Da ville baade Døden og Helvede selv blive til- intetgjorte og henhøre til den sundne Fortid, og hver Skabning i Himlen og paa Jorden, under Jorden og i Havet skal gennemstrømmes af Liv og synge Lovsange til ham, som har forløst dem, ikke et Spor af den gamle Lærdom, som the Congregationalist forsægter, vil da være tilbage, men Salighed, Fremstrid, Lydighed og forøget Glæde vil herske i alle Sphærer, forbundne med hinanden ifølge evig Lov og Retfærdighed, opfyl- dende Universet med evig og fuldkom- men Harmoni.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tulidge — en Jffe-Mormon.)

(Fortfat.)

Efterat have besluttet at stole paa Gud og sig selv, idet de roligt lode Po- litikerne være ude af Betragtning, for- lode Brigham og adskillige af de Tolv „Israels Lejr“ for nogle faa Dage og vendte tilbage forat hyde Farvel til deres Kjære og holde en Afsteds-Gubstjeneste i Templet. Dette var den sidste Gang Brigham Young saa hint hellige Min- desmærke om Mormonernes Hengivenhed.

Pionererne havde nu været ved Sugar Creek i en Maaned og havde naturligvis i Løbet af denne Tid fortæ- ret en stor Del af Mundsforraadene, ja i Virkeligheden næsten Alt, hvad der var bleven opsparet til deres Rejse. Deres Tilstand var dog ikke uden Erstatning, thi den hæmmede Pøbelens Bevægelser, iblandt hvem den Mening herskede, at Mormonernes Udrustning var saa alde-

les utilstræffelig, at de om kort Tid vilde gaa fra hverandre og adspredes. Det var tilmed Midvinter. Ligetil den Dag, da de begave sig paa Vej fra denne deres Lejrplads, vedbleve Afdelinger at slutte sig til dem, der fra Nauwoa gik over Mississipp i paa Fien, men førend de droge afsted, udstedte de følgende Uddragende:

„Til hans Excellence Guver-
nøren af Iowa Territorium.

Ærede Herre!

Tiden er forhaanden, da flere Tusinde frie Borgere af denne Republik skulle drives fra deres fredelige Hjem og Arner, deres Gods og Ejendomme og deres dyrebareste lovmæssige Rettigheder, forat vandre ud i de vestlige Bildnissers øde Sletter og golde Bjergegne og henflæbe deres Liv i elendig Landflygtighed, fjernt fra den saakaldte Civilisations Landemærker, eller ogsaa blive udyddede paa deres egen Grund af Staten Illinois' Folk og Dyrigheder. Da Livet er kjært, have vi valgt Landflygtighed hellere end Døden, men vor Landflygtigheds Betingelser ere saa haarde, at vi ikke have faaet tilstaaet tilstræffelig Tid til at træffe de nødvendige Forberedelser til at møde de Møjsommeligheder og Vanskeligheder, som ere usædvanlige fra disse sørgelige og ubeboede Egne. Der er ikke givet os Tid til at afhænde vort Gods, Boliger og Ejendomme, sølgelig maa mange af os forlade dem usolgte og uden Midler til at anstaafe sig de nødvendige Levnetsmidler, Klædningsstykker, Bogne etc., til at vare os endog kun et kort Stykke fra Settlementer, saa at vore Forsølgere have bragt os i meget ubehagelige Omstændigheder,

At blive er Død ved „Tid og Sværd“, at gaa i Landflygtighed usforberedt er Hungersdød. Men desuagtet have flere Hundrede af os under disse sørgelige

Forholde begivet os paa vor frygtelige Rejse og have nu lejet os i Lee County, Iowa, lidende meget af den stærke Kulde. Nogle af os ere allerede uden Høde, og Andre have neppe tilstræffeligt til at vare dem nogle saa Uger; Hundreder af Andre ville snart følge os i samme uheldige Tilstand, hvorfor Vi, de præsiderende Autoriteter over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som en Komite paa adskillige tusinde lidende Landflygtiges Begne, bede ydmøgeligen Deres Excellence om at befrærme og beskytte os i vore løvhjemlede Rettigheder, medens vi passere igjennem det Territorium, der ligger under Deres Retssmyndighed. Og dersom nogle af de Landflygtige skulde være nødsagede til at standse i Territoriet for en lille Tid, enten samlede eller enkeltvis, i det Djeved at avle Sæd ved at leje Landejendomme eller paa Statens Jorder, eller for paa en loelig Maade at træffe Forberedelser for deres Landflygtighed, ansøge vi ydmøgeligen Deres Excellence om at anvende deres Indflydelse og Myndighed til vor Gunst og derved bevare Tusinder af amerikanske Borgere tilligemed deres Hustruer og Børn fra umaadelige Lidelser, Hunger og Død.“

I Præsidentens Dagbog findes en Slags Afstedshilsen, skreven førend de brød op fra Sugar Creek, der slutter saaledes: „Vi efterlade vore Hjem, Frugthaver, Urtegaarde, Landejendomme, Gader, Broer, Møller, offentlige Lokaler, vort prægtige Tempel og andre offentlige Bygninger og Anlæg som et Mindemærke om vor Fædrelandskjærlighed, Driftighed, Økonomi, om vore oprigtige Hensigter og Hjerters Rettskaffenhed og et levende Vidnesbyrd om deres Sletthed og Usandsfærdighed, som bestyldte os for Utrofskab til vort Lands Konstitution, Lediggang og Ærlighed.“

Hjemme eller ude i selve deres Udspreddelse ligesom i deres Samlinger have Mormonerne været mere organiserede end noget andet Folk kjendt i Historien. Organisme er i Virkeligheden væsentligste Tilljendegivelse af deres Genius, saa at de endog i deres Vandring i strangeste Forstand vare en Menighed. Deres Ordspog er: „Hvor Præsidentskabet og de Tolv ere, der er Kirken.“ De rejste op imod Bjergene som en lille Nation. I Spidsen for dem stod ikke alene en Profet, men en General-lieutenant. Denne Rang var oprindeligen bleven meddeelt til Joseph Smith af Illinois lovgivende Forsamling, da den gav Rettighed til Staden Nauvoo og til Nauvoos Legion (Militi). Efter hans Martyrdom fulgte Brigham Young i Rangens som General-lieutenant. Her er den usædvanlige Udnævnelse:

„Thomas Ford, Guvernør af Statens Illinois.

Til Alle, til hvem dette monne komme, med Hilsen:

Være det hermed vitterliggjort, at eftersom Brigham Young retmæssigen

er bleven valgt til Embedet som General-lieutenant for Nauvoo Legion af Statens Illinois' Militi, jeg, Thomas Ford, Guvernør af fornævnte Stat, paa Folkets Vegne i nævnte Stat befuldmægtiger ham som General-lieutenant for Nauvoo Legion, at tage Rang fra den 31te August 1844. Det paahviler ham derfor med Flid og Omhu at varetage nævnte Embedes Pligter ved at foretage sig og udføre enhver Ting, henhørende dertil; og jeg paalægger bestemt alle Officerer under hans Kommando at være lydige til hans Ordre; og han har til at adlyde saadanne Ordre og Vejledninger, som han fra Tid til anden maatte modtage fra sine Overordnede eller fra den Overstbefalende.

Til Bekræftelse herpaa har jeg herunder sat mit Navn og ladet Statens store Segl vedsejle. Given i Springfield den 24de September i det Herrens Aar et tusind ottehundrede og fire og fyrrer og det ni og tredsiendstyvende af de Forenede Staters Uafhængigheds-Aar.

Ved Guvernøren, Thomas Ford.
Thomas Campbell, Statens Sekretær.

(Fortf.)

Blandinger.

Pave Pius den Niende afgik ved Døden den 7de Februar i en Alder af henved 86 Aar. Han var født den 13de Maj 1792 i Sinigaglia, en lille Kystby i den forhenværende Kirkestat. Efter Gregor den Sertendes Død blev han den 16de Juni 1846 valgt, og har saaledes beklædt denne Værdighed længere end nogen af sine Forgængere. Før sin Thronbestigelse førte han Navnet Johan Maria, Greve af Mastai Feretti. Han har beklædt den pavelige Stol under meget vanskelige og for Pavemagten farlige Forholde, men han har stedse lagt en stor Energi for Dagen, ligesom han jo ogsaa var Arving til Traditioner, saa gamle som den Kirke, hvis Hoved han var, og hvilke han forsvarede med stor Fasthed. I hans Regjerings Tid blev Pavestolen efterhaanden aldeles berøvet sin verdslige Magt, og Kirkestaten tilgavdes det øvrige Italien.

Men hoab han mistede i denne Retning vandt han i en anden. Hans be-
trængte politiske Stilling skaffede ham alle rettroende Katholikers varmeste Sympa-
thi og Medvirkning. Som Følge heraf var det ham muligt aabent at bemyndige
Biskopperne i Italien til paa alle Maader at modarbejde Loven om Samvittig-
hedsfrihed, blandede Ægteskaber og Pressefrihed, som han forklarede at være af-
stykelige i højeste Grad og stridende mod Læren, Kirkens Rettigheder og den hellige
Stols Magt. Han modarbejdede ligeledes Udbredelse af almindelig Oplysning. I
Maret 1869 vedtoges af det ekumeniske Koncilium i Rom Dogmet om Paven's Ufejls-
barlighed. I hans Tid har den katholske Kirke udbredt sig til mange Steder, hvor
den i flere Aarhundreger intet Fodfæste har havt, og endog i Nordamerika rejser
der sig en ny, romersk-katholsk hierarkisk Bygning, som har fundet sit Udtryk i to
nye Erkebispedømmer og 20 Bispedømmer; i Kalifornien og paa de australiske Øer
er der opstaaet talrige kirkelige Stiftelser, Rom holder sine Kolonier ved Afrikas
Kyster og i Ostindien i fast Lydighed og den hellige Stols Vikariater naa til
Nordpolen.

Fra Krigen. Der har i de sidste to Uger været talt meget om en Vaaben-
stilstand mellem Tyrkiet og Rusland, men det har vist sig. at denne ikke er defini-
tivt afsluttet, men at det blot er en Slags Basis derfor, som man er kommet over-
ens om. Imidlertid er der indtraadt en Standsning af Operationerne, og begge
Parter holde sig paa sin Side af bestemte neutrale Dele. Tyrkerne rømmede den
8. Febr. Widdin, Ruskuchuk, Silistria, Belgradschik og Erzerum. Russerne have besat
nogle af de udenfor Konstantinopel liggende Forsvarsværker, saa at denne Stad i
Virkeligheden er i deres Hænder. Maaske i Betragtning heraf, men under Fore-
givende af at beskytte sine Undersaatter dersteds, har England givet sin store Middels-
havss-Eskadre Ordre til at løbe ind i Dardanellerne, ligesom ogsaa andre Magter
have beordret Krigsskibe dertil. England befrygter en separat Overenskomst imellem
Tyrkiet og Rusland, der tales endog om en of- og defensiv Alliance mellem dem.
— Parlamentet har bevilget de af Ministrene begjærede 6 Millioner Lstr. — Græ-
kenland har ladet sine Tropper rykke ind i Thessalien og Epirus, men har isølge
senere Efterretninger besluttet at trække dem tilbage, imod at dets Fordringer tages
i Betragtning af en eventuel Konference.

Indhold.

Tale af Ældste Orson Pratt	161.	En døende Lærdom	171.
Redaktionens Bemærkninger:		Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Nogle Ord til Præstedømmet	168.	Levnetsløb	173.
Bærket i Tydskland	170.	Blandinger	175.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenkæmsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.